

Forfatter: Mynster, Jakob Peter

Titel: BREV TIL: Rahbek, Karen Margrete FRA: Mynster, Jakob Peter (1805-12-28)

Citation: Mynster, Jakob Peter: "BREV TIL: Rahbek, Karen Margrete FRA: Mynster, Jakob Peter (1805-12-28)", i *Breve fra J.P. Mynster*, Gyldendalske Baghaudling (F. Hegel), s. 76. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991707-000-shoot-L001991707000046.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Breve fra J.P. Mynster

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Spiellerup, 28de Decbr. 1805.

— Dersom jeg ikke tænkte tiere og meere paa Dem, end jeg skriver til, dersom jeg ikke tænkte langt anderledes, end jeg kan skrive, saa var jeg ikke værd, at jeg skulde have en Veninde, som De. Jeg er virkelig ogsaa rørt over, at Oehenschläger skriver Dem saa lange Breve, og skamfuld over, at jeg skriver saa korte; men hvad skal jeg gjøre? Min Pen er nu engang ikke en Snartalers Tunge, og hvor meget jeg end pidsker mig, kan jeg undertiden Intet faae ud af mig, men er en fuldkommen Blok. Da jeg desuden har meget travlt i denne Tiid, saa kan jeg vel viide, at dette Brev heller ikke bliver langt; men for at det dog skal blive tykt, sender jeg Dem den belovede Prædiken. — Dernæst skulde jeg takke Dem for Deres sidste Brev. De har, hvad jeg i Almindelighed priiser Fruentimmer-Correspondancen for, en Gave til at fortælle Deres Liv, saa jeg faaer et anskueligt Begreb derom, og det staaer for mig saa takkeligt, som det er; istedetfor at jeg og mine Lige kun kan beskrive vort Levnet med et: jeg lever vel, eller deslige. Men Deres sidste Brev har endnu desuden Steder, som endnu stedse klinger igien inden i mig. Naar De saaledes siger. „Jeg kan saa godt fatte, at Kiærlighed maae have sit Udspring fra Gud, naar jeg saa levende føler, hvor uudtømmelig den er hos det Menneske, i hvis Hjerte den boer", saa gjorde disse Ord et Indtryk paa mig af det Slags, som ellers kun meget enkelte Ting af hvad jeg læser gjør paa mig. Hvo der saa levende kan føle de Kilder i sig, der opvælde til et evigt Liv, kan føle, at Kiærlighed er evig og derfor uudtømmelig — thi Alt, hvad der er jordisk, har Tiid og Grændse — det Menneske bliver i Gud, og Gud i det, thi Gud er Kiærlighed. — Jeg bebrejder Dem ikke, at De var lidt undseelig over det, De havde skrevet; thi at troe, at vi ikke kunne sige noget Alvorligt, uden at sige det lidt dumt, er ogsaa noget, hvori vi ligne hverandre. Men ligesom jeg ikke generer mig derfor, men ogsaa siger det Alvorlige, der falder mig ind, saa siig De det ogsaa, — Dumheden skal jogs. 77nok indestaae Dem for. — — Jeg har nu næsten i 14 Dage ikke havt Roe til ordentlig at læse i en Bog, og faaer det neppe, før jeg kommer fra Kjøbenhavn. Jeg har en uhyre Hob „Mandtaller" og Regnskaber at skrive, og desuden har jeg, som jeg plejer, begyndt for tidlig paa mine mange Prædikener, hvilket, som det plejer, ikke har havt anden Virkning, end at jeg har spildt meget længere Tiid derover, uden dog at faae dem betimeligere færdige, eller bedre. —